

Svátost oltářní - eucharistie

Tato svátost je **cílem a korunou všech svátostí**, také cílem a zdrojem vši činnosti církve zde na zemi (jak to říká Liturgická konstituce 2.Vatikánského koncilu). Ostatní svátosti přinášejí totiž jen Kristovu milost. Svátost oltářní i zdroj této milosti Ježíše Krista. Je to svátost, kdy pod způsoby chleba a vína je Kristus zázračně přítomen a nekrvavým způsobem se obětuje na oltáři Bohu a věřícím se dává za pokrm duše. Je to svátost i oběť.

Ostatní svátosti mají vrchol v této svátosti oltářní a proto se často udělují při mši sv. (křest, biřmování, manželství atd.) Ježíš tuto svátost ustanovil ve formě společné hostiny při poslední velikonoční večeři Mt 26,26-29. Při této se konaly modlitby nad jídlem, četlo se z Bible, zpívaly se žalmy, Ježíš promlouval k apoštolům na rozloučenou. Přijímala se velikonoční večeře tj. beránek a k tomu na závěr přistoupil zázrak proměnění chleba a vína slovy Pána Ježíše: „*Toto je moje tělo, které se za vás vydává...*“ „*Toto je kalich krve, která se za vás vylévá na odpuštění hříchů*“. „*To čiňte na mou památku.*“ Mar 4,12, Luk 22,7, 1.Kor 5,8.

Viditelné způsoby svátosti jsou chléb a víno, říká se jim materie svátosti. Slova proměnění jsou tzv. formou svátosti.

Apoštolové předali tuto moc svým nástupcům – biskupům a kněžím a koná se neustále až do dnešních dnů (viz Skutky apoštolů, Didaché, svědectví církevních otců např. Cyrila Jeruzalémského).

Je různost názvů této svátosti: Eucharistie (= díkůčinění), lámání chleba, svatá obětní hostina, mše sv., svátost oltářní. Název je vždy podle toho, zda se naznačuje oběť nebo hostina.

Podstata večeře Páně zůstává od doby Pána Ježíše, zejména slova proměnění. Během doby církve se však měnil rámeček této svátosti, tj. modlitby, uspořádání večeře Páně, zpěvy, zkrášlují se obřady, aby tím více vynikl poklad této svátosti. Příklad: Drahý obraz dáme raději do krásného rámu, drahokam do krásného prstenu, tak i svátostnou přítomnost Ježíše do krásné bohoslužby.

Dnešní podoba večeře Páně dává více vyniknout dvěma částem: bohoslužbě slova a bohoslužbě oběti. Bohoslužba slova má vrchol v evangeliu a kázání. Bohoslužba oběti má vrchol v proměňování a přijímání.

Co má katolický křesťan o této svátosti vědět a věřit?

1. **Ježíš je při mši sv. přítomen** po proměňování zázračně a svátostně pod způsobou chleba a vína jako obětovaný na kříži a zároveň vzkříšený, který snímá hříchy světa a dává nový oslavený život. Mše sv. je nekrvavá oběť kříže Pána Ježíše. Kněz je služebníkem této svátosti a jedná v osobě Kristově. : „*Který se za vás vydává...*“ „*...která se za vás prolévá...*“ Kristus se za nás obětuje i za celý svět, zároveň usmiřuje Boha, chválí, oslavuje a my účastníci této svátosti se připojujeme. Proto je povinnost světit den Páně – neděli mši sv., neboť to je nejcennější oslava Boha.
2. Proměnění je skutečné, opravdové, podstatné. Ježíš je přítomen s tělem i duší jako člověk a Bůh. Případky se nemění (tj. tvar, chuť a podoba chleba a vína), mění se jen

jejich podstata. Je to tajemství naší víry, není pro to žádná analogie. Je to přítomnost zvláštní a svátostná.

3. Až do 13.století bylo přijímání většinou pod obojí způsobou (ale i pod jednou např. pro nemocné a pro děti). Víra církve je, že Kristus je přítomen celý jak pod způsobou chleba tak vína. Po 2.Vatikánském koncilu je dnes dovoleno častěji umožnit přijímání pod obojí způsobou – je zde plnější znamení svátosti a je to podle vůle Kristovy.

Nutnost přijímat tuto svátost nařídil sám Pán Ježíš: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má v sobě věčný život a já ho vzkřísím v poslední den.“ „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ „Kdo jí tento chléb bude žít navěky.“ Jan 6,54-59.

Proto má křesťan přijímat tuto svátost:

- Co možná nejčastěji – i denně za podmínky, aby neměl těžký hřích a měl touhu po Kristu a víru.
- Každý asi od 7 let alespoň 1 x za rok, nejlépe o velikonocích. Přijímající má dodržet půst od jídla a pití a to 1 hodinu před přijímáním. Kdo má těžký hřích vykoná před přijímáním svatou zpověď.

Účinky sv. přijímání: Udržuje nadpřirozený život duše, rozmnožuje jej, posiluje lásku Boží, posiluje vůli k dobrému, dává sílu proti pokušení, rozmnožuje milost Boží, ctnosti, dary Ducha sv., léčí nemoci duše – lehké hříchy odpouští, ruší tresty za hříchy a je protijedem proti zlým návykům a hříchům, přináší také radost do duše z nejužšího spojení s Pánem Ježíšem (předchut' nebeské radosti). Svátost oltářní je znamením jednoty mezi křesťany (chléb z mnoha zrn, víno z mnoha zrněk – to je náznak jednoty mezi věřícími).

Ke sv. přijímání se připravujeme zejména aktivní účastí na mši sv. a děkujeme ve chvíli ticha po sv. přijímání. Též je možno po svatém přijímání zpívat. „Kdo zpívá dvakrát se modlí“ (Sv. Augustin). Svátostná přítomnost trvá do rozpuštění způsob. Pak zůstává trvale duchovní přítomnost Kristova.

Kdo přijímá ve hříchu těžkém nebo bez víry, dopouští se svatokrádeže. Ježíš Kristus nechce přijít jen pro vyvolené ne pouze za odměnu, ale je pro všechny křesťany, zejména pro slabé a nemocné. Sv. František Saleský říká v knížce Návod ke zbožnému životu: „Přijímat mají jak dokonalí, tak nedokonalí, aby se zdokonalili jak silní, aby nezeslábli tak slabí aby zesílili, jak zdraví aby neonemocněli tak nemocní aby našli lék...“ V dnešní době od sv. Otce Jana – Pavla II. se může přijímat sv. přijímání i 2x za den, pokud je někdo přítomen na dvou mších sv. Eucharistický půst u nemocných byl snížen na čtvrt hodinu. Bohu díky za tato rozšíření možnosti přijímat sv. přijímání.

Převzato: <http://postoloprty.farnost.cz/duchovni-slovo/katecheze/svatost-oltarni/>